

متن پرسش

سلام و ارادت استادگرامی: اهل بیت (ع) هنگام تولد معصوم بوده اند و علم لدنی داشته اند. معلوم است چنین ویژگی در هر انسانی باشد گناه نمی کند. پس چطوری الگو هستند؟

متن پاسخ

- باسمه تعالی: سلام علیکم: این مطلب را در کتاب «مبانی نظری نبوت و امامت» ذیل صفحه‌ی ۱۰۸ دنبال بفرمایید. در رابطه با اعتقاد به وجود انسان‌هایی که خداوند به نحوهی خاصی برگزیده، موضوع مخلصین در قرآن است. شیطان می‌داند که از بین بندگان خدا فقط یک گروه هستند که هیچ ابزار و امکانی برای گمراهی آن‌ها در اختیار ندارد و آن «مخلصین» هستند و لذا به خداوند عرض کرد: «فَبِعِزَّتِكَ لَأُغْوِيَنَّهُمْ أَجْمَعِينَ، إِلَّا عِبَادَكَ مِنْهُمُ الْمُخْلَصِينَ» [۱] به عزت تو همه را گمراه می‌کنم مگر بندگان مخلص را. مخلصین آن‌هایی هستند که خداوند در آن‌ها تصرف خاصی دارد و هیچ‌کس در آن‌ها سهمی ندارد تا شیطان بتواند در آن‌ها تصرف کند. اگر به معنی «مخلص» توجه شود، متوجه خواهید شد که مخلص بودن غیر «مخلص» بودن است. همت برای خوب شدن مربوط به مخلصین است و نه برای مخلصین، بلکه مخلصین برگزیدگانی هستند که خداوند برای خود خالص کرده و هیچ‌کس در آن‌ها سهمی ندارد، بلکه آن‌ها به دلیل مخلص بودنشان آینه‌ی خواست و رضایت خدایند و هرکس خواست و رضایت خدا را جلب کند، باید حرکات و افکار و عقاید آن‌ها را ملاک قرار دهد. مشخص است که این مقام یک مقام اکتسابی نخواهد بود، بلکه موهبتی است، هرچند آن‌ها با اختیار خود باید این عصمت را حفظ نمایند و مسلم حفظ کردن عصمت موهبتی مشکل‌ترین کار ممکن برای بشریت است، زیرا حفظ عصمت به این معنا است که یک لغزش نباید از آن‌ها سر بزند. در همین رابطه است که عارفان گفته‌اند: «محنت قرب ز بُعد افزون است / جگر از محنت قربم، خون است». حفظ حالت قرب از آن جهت جگر سالک را خون می‌کند که با یک خطا از آن مقام سقوط می‌نماید.

موفق باشید

[۱] - سورهي صاد، آيات ۸۲ و ۸۳.